PODIUM | BRITT VAN MARSENILLE: HALF RIDDER, HALF PRINSES

In ‘Prinses zkt. ridder’ vertelt Britt Van Marsenille samen met twee kompanen het sprookje van een stoere, ondernemende prinses die zelf achter haar ridder aangaat. ‘Dat de man naar de vrouw stapt, is allang verleden tijd’

‘In de liefde moet je heel impulsief durven zijn’

JELLE VAN RIET

Britt Van Marsenille (27) is net een maand door Australië getrokken en het is eraan te zien. De zon heeft haar huid bruin gekleurd en ze straalt zoals prinsessen geacht worden te doen. Iets vertelt me dat in *Prinses zkt. ridder* zij de prinses is waarvan sprake. ‘Als ik een prinses zou zijn, dan zou ik in elk geval het type prinses zijn over wie onze vertelling gaat’, zegt ze. ‘Eentje die enkel een jurk draagt omdat het moet, meer van regenlaarzen houdt dan van met pompons versierde pumps, in plassen springt, voetbalstickers spaart en kauwgumbellen in haar gezicht laat ontploffen. Eentje die niet braafjes in een toren zit te wachten tot de prins harer dromen opduikt.’ Een halve ridder dus.

Is de nieuwe, geëmancipeerde prinses opgestaan?

‘Dat de man naar de vrouw stapt, is sowieso verleden tijd. Ook in ons stuk neemt de prinses het heft in eigen handen. Ze maakt stelten van haar vlechten, ontsnapt uit haar toren en gaat op zoek naar de ridder. Ook de ridder, die wat gezapiger van aard is en eerst lange tijd vrede neemt met zijn situatie, houdt het op een gegeven moment voor bekeken en verlaat zijn eiland. Daarmee zeggen we eigenlijk: “Komaan, zit niet te kniezen, ga achter je dromen aan”.’

‘Weet je, ik heb een bloedhekel aan mensen die maar niet uit hun slachtofferhol kruipen. Iedereen krijgt klappen en dat kan verdomd zeer doen, maar op een gegeven moment moet je jezelf een trap onder de kont geven. Oké, klaar.’

Wilde jij vroeger een prinses worden?

‘Ik wilde boerin worden. Dat wil ik trouwens nog altijd. Ik woon nu in de stad, waar ik op een klein terras al vanalles kweek, maar ik hoop ooit op een boerderij te landen met geiten, een boomhut en een grote moestuin. Wat me tegenhoudt, is mijn schrik dat ik er geheel en al verdwijn, omdat ik zo goed alleen kan zijn. Er woont een kluizenaar in mij.’

Jullie vertellen dit sprookje via woord, klank en beeld. Hebben onze beeldkinderen niet meer het geduld om puur naar het woord te luisteren?

‘O, het live tekenen en de muziek zijn alleszins niet bedoeld als snoepje om het grut stil te houden. Het is een intiem verteluurtje, waarin nu eens het woord, dan weer het beeld of de klank aan zet is. Soms hou ik gewoon tien minuten mijn mond en ook Tom tekent lang niet alles, waardoor kinderen hun verbeelding nog kunnen gebruiken. We hinkelen vrolijk op drie benen, want ik mag dan wel het verhaal vertellen, zonder Tom en Antoon zakt de pudding in elkaar.’

‘Kinderen bepalen mee hoe het verhaal gaat’, lees ik. Betekent dit dat de ridder kan sterven?

‘Ridders sterven niet. Ik heb natuurlijk het verhaal in mijn hoofd en daar keer ik altijd naar terug, maar kinderen gaan vanzelf ook dingen roepen en daar kan ik op inpikken, omdat er niks is wat Tom niet kan tekenen. Dat is zo schitterend aan kinderen: zij kunnen helemaal opgaan in een verhaal. Als ik zeg dat alles naar aardbeien en framboosjes ruikt, hoor je ‘Mmm’ in de zaal. En als ik aan het eind de ridder zoen, reageren de meisjes gegarandeerd met “Oooh” en de jongens met “Eééh”.’

Zelfs nu nog, nu televisiemensen hun nieuwe helden zijn?

‘Sprookjesfiguren spreken al eeuwen tot de verbeelding en dat zal denk ik ook altijd zo blijven. Welk kind wil geen verhaaltje voor het slapengaan? Zelf hou ik heel hard van figuren van wie je niet weet of ze echt hebben bestaan. Draken, bijvoorbeeld, fascineren mij mateloos. Ik herinner me dat ik voor *Alles uit de kast* op bezoek ging bij een man die een achttiende-eeuwse dierenencyclopedie had waarin de gevleugelde en de niet gevleugelde draken stonden, wat betekent dat ooit mensen geloofd hebben dat die beesten bestonden. Bij ridders en prinsessen is dat ietsje anders, omdat die wel degelijk hebben bestaan, maar niet zoals wij ze in sprookjes kennen. De vraag is dus: heeft er ooit een prinses achter een draak gezeten?’

Jullie prinses zit achter de liefde aan. Is liefde dan niet iets wat op je weg komt?

‘Die ridder komt natuurlijk op haar weg en dan denkt zij: “Wauw, die is leuk, daar moet ik achteraan”. En gelijk heeft ze. In de liefde moet je heel impulsief durven zijn. Oké, de kans bestaat dat die ridder dan zegt “Gij met uw vieze vlechten, ga weg”, maar dan is dat ook maar zo. Wie durft, kan een blauwtje lopen, maar dat overleef je dan ook wel weer.’

‘Of we te bang zijn in de liefde? In se zijn we dat totaal niet, maar we sluiten ons er wel voor af met stomme rationele bedenksels zoals “Nu niet, het is niet het juiste moment, ik ben onafhankelijk” en meer van dat soort flauwekul.’

Heb jij je ridder al gevonden?

‘Goh, wat een lastige vraag... Bestaat dat, de man van je leven, de ridder op het witte paard? Misschien is hij wel al voorbijgekomen en heb ik hem niet gezien. Misschien is mijn lief wel de ware. Dat weet ik niet. Ik weet alleen dat ik nu gelukkig ben en wie weet word ik wel tachtig met hem om dan vanachter de geraniums naar de mensen buiten te kijken. Ja, ik geloof in de liefde voor altijd, maar ik geloof ook in de liefde van het moment.’

‘Een mens evolueert. Soms lukt dat samen, soms ook niet. Wat niet wil zeggen dat je niet af en toe ridderlijk moet vechten. Ik zie ook al mijn vroegere liefjes nog even graag. Ik ben er niet meer verliefd op, maar ik zal wat toen klopte nooit verloochenen. *(stilte)* Ik ben iemand van uitersten; ik kan intens verliefd zijn, maar ook intens liefdesverdriet hebben. Beide gevoelens zijn zo overweldigend dat je er een doktersbriefje voor zou moeten krijgen.

Was je ridder erbij in Australië?

‘We hebben er samen een fantastische vakantie gehad, maar ik ben nog een tijdje blijven hangen nadat hij is teruggekeerd. Ja, ik heb momenten gehad waarop ik me afvroeg wat ik daar aan de andere kant van de wereld zat te doen, maar zelfs dat gevoel deed deugd. Ik vind dat iedereen eens om de zoveel tijd verplicht alleen weg zou moeten. Het sterkt de ziel en je verwerkt alles in het kwadraat. Plots besef je dat je alleen je mannetje kan staan en gevoelsmatig valt ook alles op zijn plek. De mist in je hoofd trekt op en ineens vis je met vissers die je vertellen dat je vistalent hebt en ineens zwem je tussen de koralen en de zeeleeuwen en verwacht je elk moment een zeemeermin die je meeneemt naar Atlantis.’

Mensen als jij noemt men naïef, niet?

‘Absoluut, maar ik vind dat niet erg. Het is heus niet zo dat ik alles over mij heen laat komen, ik hul me gewoon graag in mooie dingen. Het leven is knokken, maar het is wel verdomd schoon. Ik kan bijvoorbeeld intens blij en gelukkig worden van vrijheid. Van de vrijheid om keuzes te maken, om met mensen om te gaan die ik graag zie, om lekker te gaan eten, enzovoort. Het gebeurt dat ik in de auto zit, de afwas doe of naar het plafond lig te staren om dan plots een diepe gelukszucht te slaken.’

Je klinkt alsof je totnogtoe gespaard bleef van verdriet.

‘Ik heb zware tijden gekend en er komen er vast nog, maar ik heb een optimistische natuur. Af en toe komt alle rotzooi weer boven, gek genoeg als ik naar een of andere domme film zit te kijken, maar zodra de tranen zijn weggeslikt, zeg ik, oké Britt, deal ermee.’

‘Mijn ouders zijn acht jaar geleden gescheiden, mijn vader is toen met de noorderzon vertrokken en ik heb hem sindsdien niet meer gezien. Dat verdriet draag ik in mijn broekzak en steekt af en toe de kop op, vooral als ik trots ben op mezelf. Zoals onlangs, toen ik de oldtimer, een fiat 500, kocht waar ik al mijn hele leven verliefd op was en daaraan zat te sleutelen. Dan wil ik dat delen en “Kijk eens, papa” zeggen. Of nog, als ik aan het behangen ben, dan denk ik “Godverdomme, jammer dat ik je dit niet kan laten zien”.’

Je mist hem als je de ridder aan het uithangen bent.

‘Precies. Vreemd genoeg heb ik dat niet als ik een vader met zijn dochter leuk zie doen in de supermarkt. Dan leg ik amper de link. Ik heb lange tijd in elke man van zijn leeftijd die ik over straat zag lopen mijn vader gezien en in elke rode Passat zijn wagen, maar intussen ben ik daarin veel berustender. Ik kan nu ook met trots over hem babbelen, iets wat ik vroeger niet kon. Ik weet dat als ik hem nooit meer zal zien, dat ik

De trucjes van de liefde

Toevallig, zo ontstaan wel meer gezelschapjes en zo ook ontstond ook de Eibakkerij. De jeugdboekenillustrator Tom Schoonooghe, bij de kinderen vooral bekend van zijn tekenprogramma op Ketnet, vroeg aan Britt Van Marsenille, toen nog Ketnetwrapster, of ze niet samen met hem een vertelling wilde maken. Ze twijfelde niet.

Even later werd ook de Kakkewiet-muzikant Antoon Offeciers, een jeugdvriend van Schoonooghe, aangesproken om de vertelling van geluidjes en muziekjes te voorzien. Dat liep allemaal zo lekker, dat ze nu hun eigen gezelschap hebben opgericht.

In *Prinses zkt. ridder*, de eerste leg van de Eibakkerij, vertelt het *Bedweter*s-gezicht en de *Jam*-presentatrice (VT4) Van Marsinelle, het verhaal van een stoere prinses die beu gewacht op een ridder zelf tot de actie overgaat en van een ridder die eerst nog vrolijk op zijn eiland zit, spiegelvogeleitjes bakkend op zijn warme harnas, en vervolgens ook de wijde wereld intrekt.

En ja, hoor, na vele onvermijdelijke omwegen, vindt eindelijk het wonder plaats: de twee ontmoeten elkaar en het is meteen van dattum: ‘Tien disco’s bonkten in hun hart!’

Het trio belooft kinderen vanaf zes jaar een creatieve reis, want het verhaal wordt lang niet alleen met woorden verteld. Offeciers bespeelt een resem instrumenten en roept met samples ook harnasgekletter en het ruisen van de zee op; Schoonooghe tekent de personages en alle walvissen, spiegelpaleizen en zuiderse havenstadjes waarin zij terechtkomen. Hij bakt vogeleitjes, tovert prinsessenvlechten om in wel honderd vislijnen en bouwt een harnas om tot een waterdichte duikboot. Fijn is dat kinderen zijn teken- en collagewerk ook rechtstreeks kunnen volgen via projectie op een beeldscherm. Zo werkt dat dus, een trukendoos. (jvr)